

[Mads Larsen.]

saa lidet kontroleret Lovgivning kan man ikke opretholde. Men hvorledes har Kontrollen været? Kommunalbestyrelserne omkring i Landet har jo hver indenfor sit Omraade haft Adgang til at kende de Formaal, hvortil man har anvendt de Beløb, der er anvendt af Hjælpekassebestyrelsen indenfor Kommunens Omraade. Det er ogsaa Kommunalbestyrelserne, der staaar som ansvarlige overfor Kommunernes Skatteydere. Det har ganske vist i sin Tid været en Forudsætning, at Kommunerne skulde kunne faa indtil $\frac{1}{3}$ af deres Udgifter refunderet, men de Beløb, som Rigsdagen har stillet til Raadighed, har næsten aldrig været paa langt nær tilstrækkelige til, at det kunde ske, og man kommer da Sandheden meget nær ved at sige, at den ganske overvejende Del af de Udgifter, som der har været for de forskellige Kommuner, afholdes af Kommunerne selv. Der har derfor været en ret stor Opfordring for de paagældende Kommunalbestyrelser til at gribe ind overfor Hjælpekasserne, hvis Kommunalbestyrelserne skønnede, at Hjælpekassebestyrelserne gik alt for vidt i Retning af at yde Hjælp.

Med disse Bemærkninger skal jeg tillade mig at anbefale Lovforslaget til Vedtagelse.

Geert-Jørgensen: Ogsaa vi fra vor Side har overvejet det foreliggende Lovforslag fra den højtærede Regering. Vi opfatter den højtærede Regerings Velvillie overfor Hjælpekasserne som en Bestræbelse for at holde Menneskene fri af det offentlige Fattigvæsen. Det er jo i høj Grad betænkeligt at se, hvordan de fattigunderstøttedes Tal stiger Aar for Aar. Den 31. Marts 1926 fandtes der her i Landet 41 966 Personer, som var fattigunderstøttede med Fattighjælps Virkning, men den 31. Marts 1927 fandtes der 45 870 fattigunderstøttede, der var altsaa en Stigning paa henved 4 000, og i Aar, 1929, opgiver statistisk Departement Antallet til 54 192; det vil sige, at der er en Stigning paa 8 322 Personer. Tager man samtlige understøttede Personer efter Fattigloven, faar man naturligvis meget større Tal. For Aaret 1925—26 udgjorde de 82 621, men for Aaret 1926—27 udgjorde de 90 151 og for Aaret 1927—28 103 284. Det vil altsaa sige, at der for Aaret 1927—28 er en Stigning paa ca. 13 000. De egentlig fattigunderstøttede havde en Børneflok paa 26 000 Børn. Alt dette er i høj Grad betænkeligt. Disse 26 000 Børn, hvis Forældre er fattigunderstøttede, vil i

Almindelighed faa et moralsk Knæk, det faar jo først og fremmest ogsaa de, der er fattigunderstøttede, og derfor er det saa betænkeligt med hele denne Stigning af de fattigunderstøttedes Tal. Det er ganske givet, at det er den dyreste Maade at hjælpe Mennesker paa, netop fordi deres Selvhjælpsstrang derved faar et ganske betydeligt Knæk, og det samme overføres paa deres Børn, somme Tider i andet og tredje Led. Der er naturligvis Mennesker, hvis Selvhjælpsstrang for længst er borte. Man kalder dem dovne. Nu er det min Overbevisning, at der ikke er saa mange af dem, men at de findes, tør jeg ikke benægte. Arbejdsomhed ligger i Virkeligheden i den menneskelige Natur, men der er, som sagt, intet, der ødelægger Menneskers Selvhjælpsstrang, som naar de tvinges ind under det offentlige Fattigvæsen, det ødelægger Folkemoraliteten, og det gør, at Forbrydernes eller Forbrydelsernes Antal stiger. Derfor er Retsforbundet krigerisk overfor alt, hvad der hedder Fattigdom. En gammel romersk Statsmand endte alle sine Taler i det romerske Senat med at sige: For øvrigt mener jeg, at Kartago bør ødelægges. Kartago var Roms Ulykke eller blev anset for at være Roms Ulykke, dens store Konkurrent i Handel, Industri og Haandværk, og saa saa man ikke anden Udvej end at ødelægge Kartago. Vi har i Virkeligheden noget af det samme, vi vil gerne ende alle vore Taler med: For øvrigt mener vi, at Fattigdom bør afskaffes — ja, De ler, det er saamænd ellers alvorligt nok, synes jeg —, det vil sige den uforskyldte Fattigdom. Vi ligger ikke i Kamp med Rigdommen, og vi vil ikke Rigdommen til Livs, ikke den Rigdom, som er erhvervet ved ærligt Arbejde. Vi erkender, at der er Mennesker, som i Kraft af ærligt Arbejde ogsaa vinder Rigdom, og det ærede Medlem Hr. Holstein havde Ret i Gaar, naar han sagde, at der var flere end de kropslige Arbejdere og de fagorganiserede Arbejdere, der arbejdede her i Landet. Vi er i Krig og Kamp mod den Rigdom, som bestaar i Kraft af Monopoler, og som er Frugten af andres Arbejde. Altsaa, vi har det store og lyse Formaal, som man kan kalde et Ideal, og vi fornægter heller ikke Idealerne; vi siger: For øvrigt mener vi, at Fattigdom bør afskaffes!

Nu har den højtærede Regering aabenbart de bedste Hensigter ogsaa med det foreliggende Lovforslag, som vel sagtens bliver efterfulgt af flere, men for det første gaar dette Forslag jo tilbage til 1928—29 og betyder altsaa en Gave til Kommunerne for den Udgift, som de har haft til Hjælpe-